

...to dne 23/2/2011

Číslo jednací: 32C 77/2006 - 141

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

32C 77/2006-141

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobců: a) JUDr. Tomáš Sokol, [redacted], b) Doc. Ing. Miroslav Grégr, [redacted], zast.: JUDr. Tomáš Sokol, advokát se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalovaným: 1) ČR – Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, 2) Jan Kubice, [redacted], o ochranu osobnosti

t a k t o :

I. Žaloba na určení, že žalovaný 2 zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Vazba Pechan a advokát Tomáš Sokol, kdy oba mají být Židé, informace o jejich podpoře, financování společností Charouze – bývalého automobilového závodníka, dnes podnikatele.

Informace o tom, že Sokol doporučuje Krejčířovi, aby utekl z ČR, neboť situace kolem něj je neudržitelná.

Informace o snaze skupin právníků Teryngel, Sokol, Maleček, Schöber, Nemeth, kteří si snaží zajistit silné financování bývalých policistů Láska, Libor Gregor, kteří by měli být součástí shora uvedené skupiny právníků, kteří tyto bývalé policisty dlouhodobě financují, a to ze získaných peněz banky Nomura, Sokolovské uhelné, SETUZY a Union Banky, přičemž hlavním cílem této skupiny právníků bylo a je oddálit, zastavit, pozdržet, zmařit co nejvíce vyšetřování závažných kauz jako je IPB, Nomura, SETUZA a Krejčíř. Je zde informace, že před odchodem od policie si vyšetřovatel Láska, zpracovávající kauzu IPB, stačil okopírovat veškeré důležité důkazní materiály proti IPB a Nomuře a další, které předal k dispozici shora uvedené skupině právníků.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k JUDr. Tomáši Sokolovi nepravdivá a oba žalovaní jimi neoprávněně zasáhli do práva žalobce ad a) na ochranu osobnosti,

se z a m í t á .

II. Žaloba, podle které je žalovaný č. 1 povinen zaslat na aktuální adresu deníku MF DNES, Karla Engliše 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Lidové noviny, Karla Engliše 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Hospodářské noviny, Ověnecká 9, 170 00 Praha 7, deníku Právo, Slezská 2127/13, poštovní příhrádka 162, 121 50 Praha 2, České tiskové kanceláře, Opletalova 5/7, 111 44 Praha 1, České televize, Na Hřebenech II 1130/6, 147 00 Praha 4, Televize Nova, Kříženeckého náměstí 322/5, 152 52 Praha 5, Televize Prima, Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8, do tří dnů od právní moci rozsudku tento tištěný či rukou psaný a druhým žalovaným podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Vazba Pechan a advokát Tomáš Sokol, kdy oba mají být Židé, informace o jejich podpoře, financování společností Charouze – bývalého automobilového závodníka, dnes podnikatele.

Informace o tom, že Sokol doporučuje Krejčířovi, aby utekl z ČR, neboť situace kolem něj je neudržitelná.

Informace o snaze skupin právníků Teryngel, Sokol, Maleček, Schöber, Nemeth, kteří si snaží zajistit silné financování bývalých policistů Láska, Libor Gregor, kteří by měli být součástí shora uvedené skupiny právníků, kteří tyto bývalé policisty dlouhodobě financují, a to ze získaných peněz banky Nomura, Sokolovské uhelné, SETUZY a Union Banky, přičemž hlavním cílem této skupiny právníků, bylo a je oddálit, zastavit, pozdržet, zmařit co nejvíce vyšetřování závažných kauz jako je IPB, Nomura, SETUZA a Krejčíř. Je zde informace, že před odchodem od policie si vyšetřovatel Láška, zpracovávající kauzu IPB, stačil okopírovat veškeré důležité důkazní materiály proti IPB a Nomuře a další, které předal k dispozici shora uvedené skupině právníků.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k JUDr. Tomáši Sokolovi nepravdivá. Žalovaná Česká republika – Ministerstvo vnitra jimi neoprávněně zasáhla do práva žalobce ad a) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

se z a m í t á .

III. Žaloba, podle které je žalovaný č. 2 povinen zaslat na aktuální adresu deníku MF DNES, Karla Engliše 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Lidové noviny, Karla Engliše 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Hospodářské noviny, Ověnecká 9, 170 00 Praha 7, deníku Právo, Slezská 2127/13, poštovní příhrádka 162, 121 50 Praha 2, České tiskové kanceláře, Opletalova 5/7, 111 44 Praha 1, České televize, Na Hřebenech II 1130/6, 147 00 Praha 4, Televize Nova, Kříženeckého náměstí 322/5, 152 52 Praha 5, Televize Prima, Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8, do tří dnů od právní moci rozsudku tento tištěný či rukou psaný a druhým žalovaným podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Vazba Pechan a advokát Tomáš Sokol, kdy oba mají být Židé, informace o jejich podpoře, financování společností Charouze – bývalého automobilového závodníka, dnes podnikatele.

Informace o tom, že Sokol doporučuje Krejčířovi, aby utekl z ČR, neboť situace kolem něj je neudržitelná.

Informace o snaze skupin právníku Teryngel, Sokol, Maleček, Schöber, Nemeth, kteří si snaží zajistit silné financování bývalých policistů Láška, Libor Gregor, kteří by měli být součástí shora uvedené skupiny právníků, kteří tyto bývalé policisty dlouhodobě financují, a to ze získaných peněz banky Nomura, Sokolovské uhelné, SETUZY a Union Banky, přičemž hlavním cílem této skupiny právníků, bylo a je oddálit, zastavit, pozdržet, zmařit co nejvíce vyšetřování závažných kauz jako je IPB, Nomura, SETUZA a Krejčíř. Je zde informace, že před odchodem od policie si vyšetřovatel Láška, zpracovávající kauzu IPB, stačil okopírovat veškeré důležité důkazní materiály proti IPB a Nomuře a další, které předal k dispozici shora uvedené skupině právníků.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k JUDr. Tomáši Sokolovi nepravdivá. Jan Kubice jimi neoprávněně zasáhl do práva žalobce ad a) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

s e z a m í t á .

IV. Žaloba, podle které je žalovaná č. 1 povinna zaslat na adresu žalobce ad a) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku tento tištěný či rukou psaný a žalovanou č. 1 podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Vazba Pechan a advokát Tomáš Sokol, kdy oba mají být Židé, informace o jejich podpoře, financování společností Charouze – bývalého automobilového závodníka, dnes podnikatele.

Informace o tom, že Sokol doporučuje Krejčířovi, aby utekl z ČR, neboť situace kolem něj je neudržitelná.

Informace o snaze skupin právníku Teryngel, Sokol, Maleček, Schöber, Nemeth, kteří si snaží zajistit silné financování bývalých policistů Láška, Libor Gregor, kteří by měli být součástí shora uvedené skupiny právníků, kteří tyto bývalé policisty dlouhodobě financují, a to ze získaných peněz banky Nomura, Sokolovské uhelné, SETUZY a Union Banky, přičemž hlavním cílem této skupiny právníků, bylo a je oddálit, zastavit, pozdržet, zmařit co nejvíce vyšetřování závažných kauz jako je IPB, Nomura, SETUZA a Krejčíř. Je zde informace, že před odchodem od policie si vyšetřovatel Láška, zpracovávající kauzu IPB, stačil okopírovat veškeré důležité důkazní materiály proti IPB a Nomuře a další, které předal k dispozici shora uvedené skupině právníků.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k JUDr. Tomáši Sokolovi nepravdivá. Česká republika – Ministerstvo vnitra jimi neoprávněně zasáhla do práva žalobce ad a) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

s e z a m í t á .

V. Žaloba, podle které je žalovaný č. 2 povinen zaslat na adresu žalobce ad a) do tří dnů od právní moci rozsudku tento tištěný či rukou psaný a žalovaným č. 2 podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Vazba Pechan a advokát Tomáš Sokol, kdy oba mají být Židé, informace o jejich podpoře, financování společností Charouze – bývalého automobilového závodníka, dnes podnikatele.

Informace o tom, že Sokol doporučuje Krejčířovi, aby utekl z ČR, neboť situace kolem něj je neudržitelná.

Informace o snaze skupin právníků Teryngel, Sokol, Maleček, Schöber, Nemeth, kteří si snaží zajistit silné financování bývalých policistů Láska, Libor Gregor, kteří by měli být součástí shora uvedené skupiny právníků, kteří tyto bývalé policisty dlouhodobě financují, a to ze získaných peněz banky Nomura, Sokolovské uhelné, SETUZY a Union Banky, přičemž hlavním cílem této skupiny právníků, bylo a je oddálit, zastavit, pozdržet, zmařit co nejvíce vyšetřování závažných kauz jako je IPB, Nomura, SETUZA a Krejčíř. Je zde informace, že před odchodem od policie si vyšetřovatel Láska, zpracovávající kauzu IPB, stačil okopírovat veškeré důležité důkazní materiály proti IPB a Nomuře a další, které předal k dispozici shora uvedené skupině právníků.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k JUDr. Tomáši Sokolovi nepravdivá. Jan Kubice jimi neoprávněně zasáhl do práva žalobce ad a) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

s e z a m í t á .

VI. Žaloba na určení, že žalovaní č. 1 a č.2 zveřejnili 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Jelikož firma Bioferm Lihovar Kolín neměla tak vysokou finanční hotovost, která by zajišťovala možnost výstavby nové továrny na výrobu bioethanolu, chtěli Janata s Polákem požádat o úvěr u bankovního ústavu, kde by zaručovali svou bonitu ke získání úvěru odběratelsko-dodavatelskou smlouvou mezi Biofermem a firmou, která se zabývá obchodováním s pohonnými hmotami. Touto firmou měla být fa Unipetrol a.s., kde je v dozorčí radě bývalý ministr Miroslav Grégr. Miroslav Grégr má milenecký poměr s Ludmilou Schwarzovou, která je velice úzce spojena s osobou Josef Láznička. Josef Láznička byl v úzkém kontaktu s osobou František Vybíral. Proto Janata s Polákem přes osobu Josef Jurka kontaktovali Františka Vybírala, který přes Josefa Lázničku zařídil, aby Ludmila Schwarzová dohodnula schůzku s Miroslavem Grégrem, na které by se Janata s Polákem společně s Grégrem domluvili na podpisu odběratelsko-dodavatelské smlouvy. K zařízení této schůzky poskytnul Janata s Polákem prostřednictvím Josefa Jurky finanční

obnos ve výši 15 milionů korun, který měl a také posloužil Františku Vybíralovi jako obnos k uplacení minimálně ve výši uvedených osob (Láznička, Schwarzová) za zprostředkování schůzky s Miroslavem Grégrem a představiteli Biofermu, a část těchto peněz si Vybíral ponechal pro vlastní potřebu.

Při zájmu o schůzku mezi zástupci Biofermu (Janata, Polák) a zástupcem Unipetrolu Grégrem k dohodnutí odběratelsko-dodavatelské smlouvy, na jejímž základě by dostal Bioferm úvěr na výstavbu nové továrny, vyhrál by výběrové řízení a tím si zajistil zisk na mnoho let dopředu, nemohl Vybíral kontaktovat Schwarzovou (vzhledem k mileneckému vztahu s Grégrem na něj má vliv) přímo, jelikož měli mezi sebou rozepru z dřívějších dob, tak k tomuto využil Lázničku, který byl se Schwarzovou ve velmi přátelském vztahu.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k Doc. Ing. Miroslavu Grégrovi nepravdivá a oba žalovaní jimi neoprávněně zasáhli do práva žalobce ad b) na ochranu osobnosti,

se zamítá.

VII. Žaloba, podle které je žalovaná č. 1 povinna zaslat na aktuální adresu deníku MF DNES, Karla Engliša 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Lidové noviny, Karla Engliša 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Hospodářské noviny, Ovenecká 9, 170 00 Praha 7, deníku Právo, Slezská 2127/13, poštovní příhrádka 162, 121 50 Praha 2, České tiskové kanceláře, Opletalova 5/7, 111 44 Praha 1, České televize, Na Hřebenech II 1130/6, 147 00 Praha 4, Televize Nova, Kříženeckého náměstí 322/5, 152 52 Praha 5, Televize Prima, Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8, do tří dnů od právní moci rozsudku tento tištěný či rukou psaný a žalovanou č.1 podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Jelikož firma Bioferm Lihovar Kolín neměla tak vysokou finanční hotovost, která by zajišťovala možnost výstavby nové továrny na výrobu bioethanolu, chtěli Janata s Polákem požádat o úvěr u bankovního ústavu, kde by zaručovali svou bonitu ke získání úvěru odběratelsko-dodavatelskou smlouvou mezi Biofermem a firmou, která se zabývá obchodováním s pohonnými hmotami. Touto firmou měla být fa Unipetrol a.s., kde je v dozorčí radě bývalý ministr Miroslav Grégr. Miroslav Grégr má milenecký poměr s Ludmilou Schwarzovou, která je velice úzce spojena s osobou Josef Láznička. Josef Láznička byl v úzkém kontaktu s osobou František Vybíral. Proto Janata s Polákem přes osobu Josef Jurka kontaktovali Františka Vybírala, který přes Josefa Lázničku zařídil, aby Ludmila Schwarzová dohodnula schůzku s Miroslavem Grégrem, na které by se Janata s Polákem společně s Grégrem domluvili na podpisu odběratelsko-dodavatelské smlouvy. K zařízení této schůzky poskytnul Janata s Polákem prostřednictvím Josefa Jurky finanční obnos ve výši 15 milionů korun, který měl a také posloužil Františku Vybíralovi jako obnos k uplacení minimálně ve výši uvedených osob (Láznička, Schwarzová) za zprostředkování schůzky s Miroslavem Grégrem a představiteli Biofermu, a část těchto peněz si Vybíral ponechal pro vlastní potřebu.

Při zájmu o schůzku mezi zástupci Biofermu (Janata, Polák) a zástupcem Unipetrolu Grégrem k dohodnutí odběratelsko-dodavatelské smlouvy, na jejímž základě by dostal Bioferm úvěr na výstavbu nové továrny, vyhrál by výběrové řízení a tím si zajistil zisk na mnoho let dopředu, nemohl Vybíral kontaktovat Schwarzovou (vzhledem k mileneckému

vztahu s Grégrem na něj má vliv) přímo, jelikož měli mezi sebou rozepři z dřívějších dob, tak k tomuto využil Lázničku, který byl se Schwarzovou ve velmi přátelském vztahu.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k Doc. Ing. Miroslavu Grégrovi nepravdivá. Česká republika-Ministerstvo vnitra jimi neoprávněně zasáhla do práva žalobce ad b) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

se zamítá.

VIII. Žaloba, podle které je žalovaný č. 2 povinen zaslat na aktuální adresu deníku MF DNES, Karla Engliše 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Lidové noviny, Karla Engliše 519/11, 150 00 Praha 5, deníku Hospodářské noviny, Oveňská 9, 170 00 Praha 7, deníku Právo, Slezská 2127/13, poštovní příhrádka 162, 121 50 Praha 2, České tiskové kanceláře, Opletalova 5/7, 111 44 Praha 1, České televize, Na Hřebenech II 1130/6, 147 00 Praha 4, Televize Nova, Kříženeckého náměstí 322/5, 152 52 Praha 5, Televize Prima, Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8, do tří dnů od právní moci rozsudku tento tištěný či rukou psaný a žalovaným č.2 podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Jelikož firma Bioferm Lihovar Kolín neměla tak vysokou finanční hotovost, která by zajišťovala možnost výstavby nové továrny na výrobu bioethanolu, chtěli Janata s Polákem požádat o úvěr u bankovního ústavu, kde by zaručovali svou bonitu ke získání úvěru odběratelsko-dodavatelskou smlouvou mezi Biofermem a firmou, která se zabývá obchodováním s pohonnými hmotami. Touto firmou měla být fa Unipetrol a.s., kde je v dozorčí radě bývalý ministr Miroslav Grégr. Miroslav Grégr má milenecký poměr s Ludmilou Schwarzovou, která je velice úzce spojena s osobou Josef Láznička. Josef Láznička byl v úzkém kontaktu s osobou František Vybíral. Proto Janata s Polákem přes osobu Josef Jurka kontaktovali Františka Vybírala, který přes Josefa Lázničku zařídil, aby Ludmila Schwarzová dohodnula schůzku s Miroslavem Grégrem, na které by se Janata s Polákem společně s Grégrem domluvili na podpisu odběratelsko-dodavatelské smlouvy. K zařazení této schůzky poskytl Janata s Polákem prostřednictvím Josefa Jurky finanční obnos ve výši 15 milionů korun, který měl a také posloužil Františku Vybíralovi jako obnos k uplacení minimálně ve výši uvedených osob (Láznička, Schwarzová) za zprostředkování schůzky s Miroslavem Grégrem a představiteli Biofermu, a část těchto peněz si Vybíral ponechal pro vlastní potřebu.

Při zájmu o schůzku mezi zástupci Biofermu (Janata, Polák) a zástupcem Unipetrolu Grégrem k dohodnutí odběratelsko-dodavatelské smlouvy, na jejímž základě by dostal Bioferm úvěr na výstavbu nové továrny, vyhrál by výběrové řízení a tím si zajistil zisk na mnoho let dopředu, nemohl Vybíral kontaktovat Schwarzovou (vzhledem k mileneckému vztahu s Grégrem na něj má vliv) přímo, jelikož měli mezi sebou rozepři z dřívějších dob, tak k tomuto využil Lázničku, který byl se Schwarzovou ve velmi přátelském vztahu.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k Doc. Ing. Miroslavu Grégrovi nepravdivá. Jan Kubice jimi neoprávněně zasáhl do práva žalobce ad b) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

se zamítá.

IX. Žaloba, podle které je žalovaná č. 1 povinna zaslat na adresu žalobce ad b) tento tištěný či rukou psaný a žalovanou č. 1 podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Jelikož firma Bioferm Lihovar Kolín neměla tak vysokou finanční hotovost, která by zajišťovala možnost výstavby nové továrny na výrobu bioethanolu, chtěli Janata s Polákem požádat o úvěr u bankovního ústavu, kde by zaručovali svou bonitu ke získání úvěru odběratelsko-dodavatelskou smlouvou mezi Biofermem a firmou, která se zabývá obchodováním s pohonnými hmotami. Touto firmou měla být fa Unipetrol a.s., kde je v dozorčí radě bývalý ministr Miroslav Grégr. Miroslav Grégr má milenecký poměr s Ludmilou Schwarzovou, která je velice úzce spojena s osobou Josef Láznička. Josef Láznička byl v úzkém kontaktu s osobou František Vybíral. Proto Janata s Polákem přes osobu Josef Jurka kontaktovali Františka Vybírala, který přes Josefa Lázničku zařídil, aby Ludmila Schwarzová dohodnula schůzku s Miroslavem Grégrem, na které by se Janata s Polákem společně s Grégrem domluvili na podpisu odběratelsko-dodavatelské smlouvy. K zařízení této schůzky poskytnul Janata s Polákem prostřednictvím Josefa Jurky finanční obnos ve výši 15 milionů korun, který měl a také posloužil Františku Vybíralovi jako obnos k uplacení minimálně ve výši uvedených osob (Láznička, Schwarzová) za zprostředkování schůzky s Miroslavem Grégrem a představiteli Biofermu, a část těchto peněz si Vybíral ponechal pro vlastní potřebu.

Při zájmu o schůzku mezi zástupci Biofermu (Janata, Polák) a zástupcem Unipetrolu Grégrem k dohodnutí odběratelsko-dodavatelské smlouvy, na jejímž základě by dostal Bioferm úvěr na výstavbu nové továrny, vyhrál by výběrové řízení a tím si zajistil zisk na mnoho let dopředu, nemohl Vybíral kontaktovat Schwarzovou (vzhledem k mileneckému vztahu s Grégrem na něj má vliv) přímo, jelikož měli mezi sebou rozepru z dřívějších dob, tak k tomuto využil Lázničku, který byl se Schwarzovou ve velmi přátelském vztahu.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k Doc. Ing. Miroslavu Grégrovi nepravdivá. Česká republika-Ministerstvo vnitra jimi neoprávněně zasáhla do práva žalobce ad b) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

s e z a m í t á .

X. Žaloba, podle které je žalovaný č. 2 povinen zaslat na adresu žalobce ad b) tento tištěný či rukou psaný a žalovaným č. 2 podepsaný text:

Jan Kubice, policista Policie České republiky, zveřejnil 29.5.2006 písemný materiál, v němž mimo jiné tvrdí, že:

Jelikož firma Bioferm Lihovar Kolín neměla tak vysokou finanční hotovost, která by zajišťovala možnost výstavby nové továrny na výrobu bioethanolu, chtěli Janata s Polákem požádat o úvěr u bankovního ústavu, kde by zaručovali svou bonitu ke získání úvěru odběratelsko-dodavatelskou smlouvou mezi Biofermem a firmou, která se zabývá obchodováním s pohonnými hmotami. Touto firmou měla být fa Unipetrol a.s., kde je v dozorčí radě bývalý ministr Miroslav Grégr. Miroslav Grégr má milenecký poměr s Ludmilou Schwarzovou, která je velice úzce spojena s osobou Josef Láznička. Josef

Láznička byl v úzkém kontaktu s osobou František Vybíral. Proto Janata s Polákem přes osobu Josef Jurka kontaktovali Františka Vybírala, který přes Josefa Lázničku zařídil, aby Ludmila Schwarzová dohodnula schůzku s Miroslavem Grégrem, na které by se Janata s Polákem společně s Grégrem domluvili na podpisu odběratelsko-dodavatelské smlouvy. K zařízení této schůzky poskytnul Janata s Polákem prostřednictvím Josefa Jurky finanční obnos ve výši 15 milionů korun, který měl a také posloužil Františku Vybíralovi jako obnos k uplacení minimálně ve výši uvedených osob (Láznička, Schwarzová) za zprostředkování schůzky s Miroslavem Grégrem a představiteli Biofermu, a část těchto peněz si Vybíral ponechal pro vlastní potřebu.

Při zájmu o schůzku mezi zástupci Biofermu (Janata, Polák) a zástupcem Unipetrolu Grégrem k dohodnutí odběratelsko-dodavatelské smlouvy, na jejímž základě by dostal Bioferm úvěr na výstavbu nové továrny, vyhrál by výběrové řízení a tím si zajistil zisk na mnoho let dopředu, nemohl Vybíral kontaktovat Schwarzovou (vzhledem k mileneckému vztahu s Grégrem na něj má vliv) přímo, jelikož měli mezi sebou rozepři z dřívějších dob, tak k tomuto využil Lázničku, který byl se Schwarzovou ve velmi přátelském vztahu.

Uvedená tvrzení jsou ve vztahu k Doc. Ing. Miroslavu Grégrovi nepravdivá. Jan Kubice jimi neoprávněně zasáhl do práva žalobce ad b) na ochranu osobnosti a za tento zásah se mu omlouvá,

se zamítá.

XI. Žalobci a první žalovaná navzájem nemají právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

XII. Každý ze žalobců je povinen zaplatit druhému žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 9.540,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Hulíka, advokáta se sídlem Bolzanova 1, Praha 1.

Odůvodnění:

Žalobami podanými 2.6.2006 a žalobce ad b) 22.6.2006 se oba žalobci proti oběma žalovaným domáhají ochrany osobnosti, oba ve vztahu ke svým osobám formou určení neoprávněnosti zásahu, tedy uveřejnění nepravdivých tvrzení, zaslání omluvných textů opět ve vztahu ke svým osobám, celostátním deníkům a médiím v žalobě označeným, zaslání omluvy od každého z žalovaných, tedy několika různých nároků dle § 13 odst. 1 občanského zákoníku. Žalobci shodně tvrdí, že v rozhodném období byl druhý žalovaný policistou, zařazeným jako ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, a z titulu této své funkce poskytl rozsáhlou informaci poslancům Výboru sněmovny ČR pro obranu a bezpečnost v pondělí dne 29.5.2006, kdy zmíněná zpráva byla přednesena ústně a pak doplněna písemným materiálem o dvou částech, veřejné a tajné. Fragmenty z této zprávy byly uveřejněny poprvé na webových stránkách Českého rozhlasu – i-Žurnál téhož dne ve večerních hodinách s názvem Fragmenty ze správy ÚOOZ o prorůstání organizovaného zločinu. Oba žalobci pak specifikují pasáže a tvrzení, která z předmětného materiálu souvisejí s jejich jmény a která označují za nepravdivá. Žalobci tvrdí, že tyto údaje druhý žalovaný presentoval jako svá skutková tvrzení, aniž bylo zřejmé, kde podklady k takovým tvrzením získal, za této situace nelze určit, zda se z jeho strany jednalo či nejednalo o exces, vzhledem k tomu, že je ve služebním poměru k Policii ČR, za kterou odpovídá Ministerstvo vnitra jako organizační složka státu, je žalována zároveň i Česká republika. Žalobci tedy tvrdí, že i po odstupu let, kdy soud ve věci rozhoduje, byly uveřejněny

naprosto nepodložené informace, druhý žalovaný je předložil Výboru pro obranu a bezpečnosti, údajně se záměrem upozornit na to, že je zasahováno do vyšetřování trestních věcí. Zpráva Vrchního státního zastupitelství zcela jednoznačně hodnotí, že tato situace nebyla vnímána důvodně, že nebylo upozorněno na nic systémového, zůstává tedy otázka, proč tato zpráva byla předána a jaký měla smysl. V podstatě byly předány drby z „podsvětí“, podle obsahu se jedná o informace difamující a nepravdivé. I když byl dokument označen jako důvěrný a předán jen úzkému okruhu poslanců, jednalo se o neoprávněný zásah, bylo by tomu tak i tehdy, kdyby zprávu druhý žalovaný předal pouze jediné osobě. I kdyby tyto písemnosti zůstaly v režimu důvěrné a nikdo další by se o tom nedozvěděl, nemění to nic na tom, že k neoprávněnému zásahu došlo. Kromě toho to bylo v předvečer voleb, bylo zřejmé, že se to bude šířit velkou rychlostí, že se o tom musí dozvědět všichni poslanci, eventuálně senátoři, prezident atd. Kromě toho informace nebyly pro potřebu Výboru pro obranu a bezpečnost, jednalo se o zjevný exces druhého žalovaného, který neměl co dělat v parlamentu. Interní incident policie řešil v parlamentu, aniž si poslanci vyžádali jakoukoli zprávu. Kromě toho druhý žalovaný porušil subordinaci, takže jeho postup nemohl být oprávněným postupem. Vzhledem k tomu, jaké stanovisko zastává první žalovaný, tedy že se jednalo o exces druhého žalovaného, ponechal na úvaze soudu zhodnotit, kdo za nesprávný postup odpovídá, neboť v rámci kázeňského přestupku bylo v odůvodnění použito formulace, že osoby, které zpracovávaly zprávu, nechtěly způsobit tvrzený následek, je podstatné, že k tomu následku fakticky došlo a je pouze na soudu, aby po právní stránce zhodnotil, kdo je za to odpovědný.

První žalovaný namítal, že nemůže potvrdit ani obsah uvedených fragmentů a nemůže se vyjádřit ani k okolnostem a důvodům poskytnutí uvedeného materiálu poslancům Výboru sněmovny pro obranu a bezpečnost, a to s ohledem na nestandardnost postupu, resp. vybočení z pravidel služebního postupu druhého žalovaného při předání materiálu poslancům a to proto, že takovými informacemi nedisponuje. Toto jednání druhého žalovaného bylo předmětem prošetřování orgány činnými v trestním řízení, Inspekce ministra vnitra předala věc Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 1. Informace obsažené v předaném materiálu jsou v šetření vyhodnocovací skupiny zřízené Nejvyšším státním zastupitelstvím při Vrchním státním zastupitelství v Praze. I přes to první žalovaný zdůrazňoval, že materiál byl poskytnut poslancům Výboru sněmovny pro obranu a bezpečnost v režimu utajovaných informací na stupni „důvěrné“, tedy jako materiál, který není v žádném případě určen ke zveřejnění. Přístup médií k těmto utajovaným informacím byl umožněn pochybením jiné osoby než druhého žalovaného. Ani druhý žalovaný tedy materiál nezveřejnil, nemůže tedy odpovídat ani on ani první žalovaný za zpřístupnění materiálu osobám mimo okruh účastníků jednání Výboru sněmovny pro obranu a bezpečnost dne 29.5.2006 a tím méně za zveřejnění sdělovacími prostředky. První žalovaný též namítal, že nelze souhrnně konstatovat, že v materiálu obsažené informace jsou nepravdivé, jako příklad uvádí informaci o tom, že žalobce Miroslav Grégr, bývalý ministr, byl v dozorčí radě firmy UNIPETROL, a.s., což v té době pravdivé bylo.

V závěru jednání pak první žalovaný namítal, že nemá žádný podíl odpovědnosti na celé situaci, druhý žalovaný nevyvíjel činnost v rámci svého služebního zařazení, ke které byl pověřen svými představenými, naopak z důkazů vyplynulo, že postupoval v rozporu s pokyny ministra vnitra i policejního prezidenta a jednalo se tedy zcela zjevně o vybočení z jeho pracovních povinností.

Druhý žalovaný namítal, že žaloba je založena na mylném předpokladu, že první žalovaný, resp. on jako druhý žalovaný, inkriminované údaje zveřejnil. Předmětná „zpráva...“

byla určena pouze pro určitý okruh osob, a to pro Branněbezpečnostní výbor Parlamentu ČR, byla označena jako utajovaný materiál a v tomto režimu byla také na podatelnu Braněbezpečnostního výboru Parlamentu ČR předána. Obsahuje sumář informací získaných operativní cestou od řady osob a z výsledků probíhajících realizací organizované závažné trestné činnosti. Tyto informace nemusí být vždy zcela pravdivé, potvrdí se nebo vyloučí až dalším šetřením. Autorem uvedených informací tedy není ani jeden z žalovaných. Namítal, že tedy není ve sporu pasivně legitimován, to by měl být ten, kdo „zprávu“ opravdu zveřejnil. To vyplývá i z výsledku prověřování věci Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 1, kterým bylo zjištěno, že zveřejnění zprávy se nedopustil žádný z policistů služebně zařazených na PČR ÚOOZ SKPV.

Dále druhý žalovaný namítal, že první žalovaná je účastníkem tohoto sporu pouze proto, že zastřešuje Policii ČR, která již nemá samostatnou právní subjektivitu, ale ministr vnitra nebyl nadřízeným druhého žalovaného, tím byl policejní prezident. Názor první žalované o excesu druhého žalovaného je tedy irelevantní. Dále zdůrazňoval, že zprávu si vyžádal poslanec Vidím, předseda Výboru pro obranu a bezpečnost, vyžádal si ji v pátek na pondělní jednání, zprávu nevypracovával sám druhý žalovaný, ale pouze jako šéf nesl za její obsah odpovědnost z hlediska formálního. Ani ji sám nepřinesl do Výboru sněmovny, zprávu předávala Spisová služba Policie ČR po formální stránce naprosto v pořádku. Jako šéf odboru byl žalovaný přítomen při jednání sněmovního výboru, zpráva měla tři části, první byla veřejná, druhá byla utajovaným dokumentem a třetí částí byla utajovaná rozprava, kdy přítomní policisté vysvětlovali poslancům důvody, které je k předání informací vedli a mezi tím byly i drby. Ovšem s tím, že se jedná o drby, které si vyprávějí členové organizací zločineckého typu, vše bylo vedeno snahou informovat poslance o tom, aby věděli, co o nich koluje, tomu koneckonců nasvědčuje i samotný oficiální název předaného dokumentu. Kromě toho civilní soud nemůže rozhodovat o tom, zda se v případě druhého žalovaného jedná či nejedná o exces, vzhledem k pravomoci civilních soudů upravené § 7 o. s. ř., nemůže přezkoumávat rozhodnutí vydané v rámci kárného řízení jiného orgánu.

Především je třeba zdůraznit, že předmět tohoto sporu je vymezen žalobci samotnými, soud je vázán žalobním návrhem, je vázán petitem, který žalobci požadují a je zcela jednoznačně v tomto případě vázán i tím, že se jedná o žalobu na ochranu osobnosti ve smyslu shora citovaných ustanovení, a nikoli o žalobu dle zák. č. 82/1998 Sb., tedy že se žalobci nedomáhají morální satisfakce formou omluvy za újmu způsobenou nesprávným úředním postupem. Vzhledem k tomu, že zdejší soud usnesením ze dne 5. června 2009 č. j. 32C 77/2006-54 takový právní názor vyslovil a vzhledem k podanému odvolání žalobců o tomto rozhodoval i Vrchní soud v Praze, který vyslovil, že s ohledem na to, že žaloba byla podávána za účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., kterým byl novelizován zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a za situace, kdy žalobci popisují skutkový stav a svůj nárok právně kvalifikují jako nárok podle § 11 a násl. občanského zákoníku, nejde tedy o nárok na náhradu škody podle zák. č. 82/1998 Sb.

Bylo tedy na žalobcích, aby prokázali, že došlo k neoprávněnému zásahu do jejich osobnostní sféry, že se jednalo o zásah objektivně způsobilý zasáhnout občanskoprávní sféru žalobců a že původcem tohoto zásahu jsou žalovaní.

Žalobci v žalobě spatřují neoprávněný zásah do svých osobnostních práv v konkrétních informacích, které o jejich osobách byly obsaženy v materiálu předloženém dne 29.5.2006 druhým žalovaným jako tehdejším ředitelem Útvaru pro odhalování

organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování poslancům Výboru pro bezpečnost a obranu Poslanecké sněmovny parlamentu. Bylo tedy na žalobcích, aby prokázali, že původcem takto neoznačeného zásahu jsou žalovaní.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o jeden skutek, je zřejmé, že odpovědnost za takový skutek může nést pouze jedna nebo druhá osoba. Dovodit společnou odpovědnost obou žalovaných nelze, dle názoru soudu je to jednak pojmově vyloučeno a jednak by to neodpovídalo navrženým žalobám, neboť jednotlivé výroky vždy směřují buď proti jednomu nebo proti druhému žalovanému.

Soud zejména provedl důkaz vyšetřovacím spisem Inspekce ministra vnitra č. j. ČJ-IN-124/4-TČ-2006. Po provedení důkazu obsahem tohoto spisu, zejména právě kopiemi předmětné zprávy (s výjimkou prvních dvou listů), pak má soud za prokázané a po provedení důkazu bylo i mezi účastníky nesporné, že skutečně pasáže o osobách žalobců, tak jak jsou označeny v žalobě, v této zprávě obsaženy jsou. A to v té její části, která je označena jako neveřejná a vykazovala stupeň utajení důvěrné. Z obsahu vyšetřovacího spisu pak soud dále zjistil, že na základě trestních oznámení žalobců a dalších osob zahájila Inspekce ministra vnitra úkony trestního řízení záznamy ze dne 12.6.2006 a 25.9.2006. Ve vztahu k druhému žalovanému to pak bylo pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele, pomluvy, neoprávněného nakládání s osobními údaji a ohrožení utajované informace, kterého se měl druhý žalovaný dopustit tím, že od přesně nezjištěné doby v měsíci květen 2006 do 29.5.2006 v budově poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ve Sněmovní ulici v Praze předal Sabině Slonkové z internetového serveru aktuálně.cz kopie dokumentů Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu SKPV a členům Sněmovního výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR, které byly určeny pouze pro vnitřní potřebu tohoto útvaru s vědomím, že tyto písemnosti budou zveřejněny ve sdělovacích prostředcích, k čemuž ve výše uvedeném období došlo na stránkách internetového serveru aktuálně.cz, radiožurnál.cz, televize Nova, České televizi, televizi Prima, Lidových novinách, Mladé Frontě Dnes a v dalších médiích, kdy tyto materiály měl předat v době před 21.5.2006 i představitelům ODS s vědomím, že budou touto politickou stranou zneužity v předvolební kampani a dojde tak k ovlivnění výsledků voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR vyhlášených na 2.3. a 3.3. 2006, kdy v těchto materiálech jsou obsaženy osobní údaje osob, materiály obsahují záznamy odposlechu telekomunikačního provozu, dokumenty z probíhajících trestních řízení, protokoly z domovních prohlídek, záznamy o operativních poznatcích, které jsou vyjmenovány přesto, že věděl, že údaje jsou nepravdivé, skutek dále popisuje varianty předání dokumentu označeného ve stupni utajení důvěrné a skutkový základ trestních činů, na základě kterých bylo záznamem zahájeno trestní řízení. Podle druhého záznamu byly zahájeny úkony trestního řízení proti druhému žalovanému společně s Mgr. Hynkem Vlasem pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele, neoprávněného nakládání s osobními údaji a to tím, že dne 26.5.2006 v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, Sněmovní 4, Praha 1, neoprávněně předali předsedovi Výboru pro obranu a bezpečnost Janu Vidímovi písemnosti z trestního spisu, konkrétně protokol o výslechu jednoho svědka s uvedením osobních údajů, dopis druhého žalovaného ze dne 24.3.2006, adresovaného k rukám ředitele plk. JUDr. M. Borníka, dále vyhodnocení úkonů, odposlech a záznam telekomunikačního provozu, akce vedené pod krycím názvem Dědic 21 a o předání těchto písemností z trestních spisů neinformovali dozorcujícího státního zástupce.

Vyšetřovací spis dále obsahuje zprávu Kanceláře poslanecké sněmovny, bezpečnostního ředitele PhDr. Jana Gabriela, z jejíhož obsahu vyplývá, že na základě žádosti policejního rady Ministerstva vnitra, Inspekce ministra vnitra bezpečnostní ředitel Kanceláře

poslanecké sněmovny odpovídal na otázky týkající se 72. mimořádné schůze Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny ze dne 29.5.2006. Z obsahu odpovědí je zřejmé, že mimořádná schůze Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny se konala 29.5.2006, oficiálně byla zahájena ve 13,00 hod a ukončena v 19,30 hod. Období, kdy měla proběhnout neveřejná část schůze, není zcela zřejmé, stejně tak kdo se této části zúčastnil. Odpovědi potvrzují, že přes bezpečnostní pracovníky se kolem 11,00 hod do prostor Výboru pro obranu a bezpečnost dostavili policisté s utajovaným dokumentem a že tyto dokumenty byly zúřadovány v souladu s předpisy a předány proti podpisu členům Výboru pro obranu a bezpečnost. V té souvislosti předseda Výboru pro obranu a bezpečnost poslanec Jan Vidím upřesňoval, aby předání jednotlivých výtisků členům Výboru pro obranu a bezpečnost proběhlo přímo v prostorách výboru. Převzatý dokument byl ve stupni utajení důvěrné s názvem Informace Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky. K této zprávě pak jsou doloženy přílohy, kontrolní list utajovaného dokumentu, pozvánka na 72. mimořádnou schůzi Výboru pro obranu a bezpečnost, zápis z této včetně presenční listiny a presenční listiny hostů, včetně dokladů o předávání důvěrných dokumentů.

Dále soud z obsahu spisu zjistil, že druhý žalovaný z titulu své funkce, tedy ředitele Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, podával na Ministerstvo vnitra ČR Bezpečnostní odbor prostřednictvím Policejního prezidia ČR oznámení o podezření z neoprávněného nakládání s utajovanou skutečností a to s datem 8. června 2006. A to na základě oznámení Mgr. Hynka Vlase s tím, že se mělo právě jednat o neoprávněné nakládání se shora uvedenou listinou ve stupni utajení důvěrné, v oznámení jsou vyjmenovány osoby, kterým byl dokument předán.

Dále je ve spise zpráva Ministerstva vnitra Bezpečnostního odboru s datem 21. června 2006 ve věci také oznámení o podezření z neoprávněného nakládání s utajovanou informací, adresované Národnímu bezpečnostnímu úřadu. Zpráva potvrzuje, že předmětný materiál byl utajovanou informací ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., označen stupněm utajení důvěrné. Původcem předmětného materiálu je Ministerstvo vnitra, zpracovatelem dokumentu je vedoucí Odboru zločineckých struktur Mgr. Hynek Vlas a vedoucí pracovní skupiny Bc. Jaroslav Hruška, schvalujícím pracovníkem pak ředitel ÚOOZ SKPV plk. Jan Kubice (konec citace). Ze zprávy dále pouze vyplývá, že není známo, jakým způsobem došlo ke zveřejnění v médiích, nepochybně s materiálem byly seznámeny neoprávněné osoby, tedy s utajovanými informacemi nebylo nakládáno v souladu se zákonem.

Obsah tohoto sdělení je podpořen dalšími listinnými důkazy, zprávami, sdělením údajů apod. Z uvedeného pak vyplývá pouze to, že druhý žalovaný měl být osobně přítomen stejně tak jako předseda Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Jan Vidím předání některých z výtisků předmětného dokumentu.

Ve spise je dále vytištěn článek publikovaný dne 29.5.2006 s tím, že jedná o přepis relace Českého rozhlasu, informující aktuálně o dění v poslanecké sněmovně. Z obsahu článku vyplývá, že jedna část poslanců chtěla, aby výbor získal všechny důležité informace i s vysvětlením šéfa detektivů Kubiceho nebo přítomných detektivů, druhý žalovaný se k tomu vyjadřoval tak, že pokud mělo být zasedání veřejné, udělal jednu část veřejnou a druhou neveřejnou, takže bude záležet na výboru jak věc projedná. Z další části přepisu vyplývá, že se šéf Inspekce ministra vnitra Miroslav Borník měl pozastavovat nad tím, proč druhý žalovaný celou záležitost medializoval s tím, že se dohodli, že kauzu nebudou rozvířovat a počkají do konce vyšetření. Následuje i vyjádření nebo stanovisko tehdejšího premiéra Jiřího

Paroubka, který měl označit tvrzení druhého žalovaného jako dlouhodobě připravované spiknutí související s některými představiteli ODS.

Z dále ve spise obsaženého úředního záznamu s datem 31.5.2006 pak soud zjistil, že policejní rada Inspekce ministra vnitra ČR sepsal úřední záznam k případu úniku utajované skutečnosti ve věci „Kubice“ s tím, že telefonicky zjistil u poslance Parlamentu ČR JUDr. Petra Ibla a to v tom smyslu, že ještě před jednáním výboru se sešli poslanec Vidím, předseda uvedeného výboru, s poslancem Langerem a domlouvali scénář způsobu, jak tu zprávu dostat do médií, poslanec Langer od poslance Vidíma dostal tuto zprávu k dispozici a v době přestávky jednání výboru tuto jakoby zapomněl položenou na stole a v takto zapomenuté zprávě listovali přítomní novináři a pořizovali záznamy. Poslanec Langer situaci řešil poté, jako když zjistil, že do zprávy nahlíží novináři, tak, že tuto schoval. Z úředního záznamu vyplývá, že nejvyšší státní zástupkyně JUDr. Renata Vesecká v rámci telefonického kontaktu uvedla, že nařídila opatření v rámci dohledu Nejvyššího státního zastupitelství v této věci.

Ve vyšetřovacím spise je dále obsažena veřejná část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, jedná se o dokument na hlavičkovém papíře Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby Kriminální policie a vyšetřování Praha, včetně uvedení čísla jednacího. Zpráva informuje o tom, jaké nejzávažnější případy útvar tohoto roku řeší, čeho se tyto případy týkají, co je jejich společným znakem. Podle významu se jedná o určité podezření, že politici ovlivňují vyšetřování, což je dokládáno tvrzeními o zahájení úkonů trestního řízení ve vztahu k prověřování vedoucích týmů, či dalších policistů, kteří se podíleli na vyšetřování, z čehož má být zřejmé a již částečně trestně stíhané propojení organizovaného zločinu a vysokých úředníků státní správy.

Z obsahu spisu je dále zřejmé, že byly prováděny úřední záznamy o podání vysvětlení s osobami, které měly být přítomny na jednání Výboru pro obranu a bezpečnost označeného dne, byla vyslýchána tehdejší nevyšší státní zástupkyně Renata Vesecká, která pouze potvrdila, že veřejnou část vedl poslanec Vidím, předseda Výboru pro obranu a bezpečnost a potvrzovala, kdo byl dále přítomen. JUDr. Miroslav Borník, tehdy ředitel Inspekce ministra vnitra, k obsahu zprávy uvedl, že předseda Výboru pro obranu a bezpečnost pan Vidím sdělil, že tu zprávu vypracovala ÚOOZ a že ji podepsal druhý žalovaný, ten neměl říci, co konkrétně mělo být ovlivňováno a proč tu zprávu zpracoval. Tento také potvrdil, že v souvislosti s nakládáním s předmětnou zprávou viděl jediné pochybení v případě poslance Langer, který zprávu nechal na stole během přestávky a přítomní novináři v ní listovali.

Vysvětlení podával rovněž Mgr. František Bublan, tehdy ministr vnitra, který v podstatě potvrdil, že dostali informaci ze strany pracovníka poslanecké sněmovny o tom, že v pondělí 29.5.2006 se bude konat mimořádná schůze Bezpečnostního výboru, dozvěděl se to v pátek dopoledne, zjišťoval, o čem by se mělo jednat, a když to zjistil, svolal schůzku na pátek večer, které se zúčastnil i policejní prezident, jeho náměstek a právě druhý žalovaný. Ten vysvětlil, že k sepsání zprávy ho vedl dojem, že jeho útvaru je bráněno v řádném vyšetřování kauz, které jsou spojeny s některými politiky a podrobněji to rozvedl. Předložil zprávu, kterou chce přednést, s tím, že ještě možná dopracují nějaký dokument. Poté mu ministr vnitra sdělil, že pokud by byl nějaký výstup na výboru předán, mělo by to jít cestou policejního prezidenta, případně jeho. Z obsahu výpovědi pak souvisí s předmětem sporu již pouze opětovné potvrzení, že na místě, kde seděl poslanec Langer, ležela zpráva a novináři si ji o přestávce fotili. K obsahu zprávy označené jako důvěrné pak sdělil, že tam žádné podrobnosti nebyly, uvedl také, že druhý žalovaný porušil rozkaz policejního prezidenta

v tom směru, že pokud bude posílat něco mimo útvar, mělo to jít přes policejního prezidenta, což se v případě této zprávy nestalo. Dotyčný rovněž vyslovil pocit, že pan Vidím ví více, než je v té zprávě nebo že s touto zprávou byl seznámen daleko důkladněji než ostatní.

Z podání vysvětlení podaného Ivanem Langerem pak soud zjistil, že druhý žalovaný v úvodním vystoupení přednesl důvody, které jej vedly k předání zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost, vysvětlil chronologii tohoto postupu a sled událostí s tím, že z toho všeho podle útvaru druhého žalovaného vyplynula obava z vědomé a účelové snahy zabránit probíhajícímu vyšetřování i cestou kriminalizace pracovníků ÚOOZ, které zprávu vypracovalo.

Z obsahu spisu soud zjistil, že až podle seznamu, tedy obsahu spisu, má být na str. 932 a následující záznam o podání vysvětlení poslance Vidíma, není zde, jsou zde pouze listiny předané touto osobou.

Vysvětlení podával i druhý žalovaný, který byl vyslýchán na Inspekci ministra vnitra dne 11.10.2006, uvedl tehdy, že údaje k osobám žalobců byly ve zprávě uvedeny z toho důvodu, aby ukázaly, že kriminálně závadové prostředí sbírá informace o těchto osobách a nebylo jejich úmyslem tyto osoby nějak skandalizovat a ve zprávě to také bylo pouze zařazeno bez jakéhokoli hodnocení. Druhý žalovaný rovněž popsal, že pan Vidím chtěl 19 výtisků pro členy výboru, další že byl určen pro pana Borníka, pro paní Veseckou, pro ministra vnitra a policejního prezidenta. Tehdy ve své výpovědi rovněž uvedl, že v pátek před jednáním Výboru pro obranu a bezpečnost mluvil s panem ministrem, informoval ho o předání zprávy do parlamentu a o důvodech, které je k tomu vedou, ten to vzal na vědomí, druhý žalovaný pak volal i policejnímu prezidentovi, ještě před tím, než šli do parlamentu. Policejní prezident zprávu viděl na Odboru zločineckých struktur v pondělí dopoledne, když ji připravovali k přepravě a vážili ji. Vysvětlil, že veřejnou část zpracovávali pro podání vysvětlení, proč předkládají neveřejnou část, tedy důvěrnou, když žádal ministra o částečně zproštění mlčenlivosti, tento mu to odmítl, proto zůstala ta část jako neveřejná.

Ze sdělení Radiožurnálu – Český rozhlas 1 ředitele, adresovaného Ministerstvu vnitra, Inspekci ministra vnitra, ze dne 22.9.2006 pak soud zjistil, že předmětný materiál, který byl vystaven na internetových stránkách 29.5.2006 získala reportér Jan Hrbáček s tím, že ta část materiálu, které obdrželi, nebyla opatřena žádným znakem stupně utajení, pocházela ze zdroje, který je vedení stanice znám a je natolik důvěryhodný, že nebyl důvod zpochybňovat pravost materiálu. Po odstranění osobních údajů tedy byly vystaveny na internetových stránkách s tím, že jde o fragmenty policejní zprávy.

Na základě těchto nejpodstatnějších důkazů pak Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1 dne 21.12.2006, sp. zn. SZN 907/2006, ve věci plk. Jana Kubiceho, mjr. Mgr. Hynka Vlase a kpt. Bc. Jaroslava Hrušky odevzdalo věc k projednání kázeňského provinění ve smyslu § 186/1992 Sb. Věc je po skutkové stránce již formulována tak, že dotyční měli dne 26.5.2006 v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR jako vedoucí pracovníci ÚOOZ SKPV Policie ČR neoprávněně předat předsedovi Výboru pro obranu a bezpečnost Janu Vidímovi písemnosti z trestního spisu, které jsou konkrétně uvedeny, a o tomto předání neinformovali dozorujícího státního zástupce a písemnosti nepředložili cestou nadřízených služebních funkcionářů a zároveň, že dne 29.5.2006 předali Výboru pro obranu a bezpečnost zprávu „Veřejná část zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR“, zpracovanou ÚOOZ SKPV v počtu 25 výtisků a dále zprávu „Informace Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR o prorůstání

organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky“ zpracovanou stejným útvarem ve stupni utajení důvěrné, v počtu 25 výtisků, když údaje v obou zprávách byly určeny pro interní potřebu ÚOOZ, jsou v nich obsaženy osobní údaje osob a údaje z trestních spisů a to přesto, že věděli, že údaje jsou nepravdivé, nedostatečně prověřené a jejich předáním poslancům výboru a dalším přítomným osobám došlo u žalobců v této věci a dalších osob k ohrožení vážnosti u spoluobčanů, jejich poškození zaměstnání a narušení rodinných vztahů a mělo dojít k narušení probíhajících trestních řízení vedených UOKFK SKPV, mělo dojít k narušení důvěry veřejnosti k práci policie a k ohrožení objasnění okolností důležitých pro trestní řízení a předání písemností neprovedli cestou nadřízených služebních funkcionářů, neboť ve věci nešlo o podezření z trestného činu, ale o podezření z jednání, které by mohlo být posouzeno jako kázeňské provinění.

Z rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro trestní řízení ve věcech kázeňských Policie ČR, číslo spisu PPR-414/OPP-2007, ze dne 22. února 2007, pak soud zjistil, že náměstek policejního prezidenta zastavil řízení podle § 188 písm. a) zák. č. 361/2003 Sb., ve věci podezření ze spáchání kázeňského přestupku druhého žalovaného s tím, že se jedná o kázeňské projednání věci předané statním zástupcem podle shora označeného rozhodnutí, proti druhému žalovanému pak bylo zahájeno kázeňské řízení, které bylo zastaveno, protože skutek, o němž se vede řízení, není kázeňským přestupkem, s tím, že z obsahu odůvodnění vyplývá, že obsah předané zprávy, ve které jsou uvedeny i operativní informace dosud neproěřené, je třeba posoudit v tom kontextu, že byly předány osobám, které jsou osobami, které mají přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení a jsou tedy oprávněné seznamovat se s utajovanými informacemi, které se týkají prorůstání organizovaného zločinu do státní správy, nebylo tedy smyslem zprávy skandalizovat nebo jinak poškodit jakékoli osoby, poznatky měly pouze dokumentovat zájem kriminálního prostředí o tyto osoby a nebyly určeny pro veřejnost, ale jen pro okruh osob s oprávněním k přístupu k utajovaným informacím, proto také byla zpráva ve stupni utajení důvěrné.

Na základě shora uvedeného tedy dospěl soud k závěru, že žalobci neprokázali, že by došlo k neoprávněnému zásahu do jejich osobnostní sféry a že by původcem tohoto zásahu byl některý z žalovaných.

Vzhledem k tomu, že kázeňské řízení proti druhému žalovanému bylo zastaveno, jedná se o rozhodnutí příslušného orgánu projednat kázeňské přestupky, soud je tímto rozhodnutím vázán, a nejen v tom smyslu, že není oprávněn přezkoumávat takové rozhodnutí, ale i ve smyslu § 134 občanského soudního řádu, podle kterého listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázáno opak, i pravdivost toho co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Tato veřejná listina z hlediska obsahového prokazuje, co je jejím obsahem, a soud by mohl hodnotit její pravdivost pouze tehdy, byl-li by prokázán opak. Obsahem vyšetřovacího spisu a důkazy tam vedenými však soud nic takového za prokázané nemá.

Soud nemá prokázáno, že by se jednalo o jakýkoli protiprávní postup na straně druhého žalovaného. Pokud žalobci argumentují tím, že vše bylo provedeno úmyslně jako osobní aktivita druhého žalovaného a že předané zprávy nebyly jednak podloženy, jednak byly nepravdivé a jednak ani nebyl důvod k předání takové zprávy Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny, pak ani tato námitka neobstojí. Z tiskové zprávy pracovní

skupiny Vrchního státního zastupitelství v Praze pro analýzu trestních věcí presentovaných na jednání Výboru pro obranu a bezpečnosti Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, ze dne 29.5.2006, totiž mimo jiné vyplývá, že tato skupina neshledala důkazy, které by potvrzovaly domněnku o záměrném publikování zprávy, protože spoluautoři této zprávy, včetně druhého žalovaného, byli a jsou přesvědčeni o snahách ovlivňovat nezákonným způsobem přípravné řízení trestní. Skupina sice vesměs při analýze příčin vzniku Kubiceho zprávy neshledala argumenty jejích zpracovatelů a předkladatel ve vztahu k jejímu označení oprávněnými, ale v souvislosti s nevhodným zveřejněním informací v květnu 2006 o podezření z trestné činnosti policistů pracujících na konkrétní kauze v ÚOOZ jim lze do jisté míry přiznat obavu z možného ovlivňování trestních věcí. I tato zpráva tedy připouští, že určitá obava na straně druhého žalovaného a jeho tehdejšího útvaru měla reálný základ alespoň v části.

Bez ohledu na to, o jaké formulace ve vztahu ke každému z žalobců se jednalo, a které se skutečně dostaly na veřejnost, soud tedy žalobu zcela zamítl, neboť v postupu druhého žalovaného neshledal žádné protiprávní jednání, nebylo shledáno příslušným kázeňským řízením a opak prokázán nebyl. Jestliže zde neexistuje protiprávnost na straně postupu druhého žalovaného, pak ani Ministerstvo vnitra ČR, zastřešující jako organizační složka státu i Policii ČR navenek, nemůže nést žádnou odpovědnost za nesprávný úřední postup. Kromě toho ani podle žalobců samotných se o nesprávný úřední postup nejednalo, pokud první žalovaný namítá, že postup druhého žalovaného vlastně ani nemohl ovlivnit, pak se jedná o námitku důvodnou, je zřejmé, že žalovaný tehdy z titulu své funkce podléhal pouze policejnímu prezidentovi. Odpovědnost prvního žalovaného by mohla být dána tedy pouze jako objektivní, zde je třeba zdůraznit, že skutečně objektivní odpovědnost by v každém případě musela být za neoprávněný, tedy protiprávní postup, a tento shledán nebyl.

Jen pro úplnost soud dodává, že z obsahu vyšetřovacího spisu je zřejmé, kdo porušil své povinnosti, kdo skutečně zveřejnil předmětnou zprávu, tedy umožnil médiím, aby se s ní seznámili a ofotografovali si ji. V postupu druhého žalovaného či jeho podřízených v tomto rozsahu skutečně nebyl shledán žádný nesprávný postup, podle obsahu vyšetřovacího spisu a tam doložených předávacích protokolů je zřejmé, že pracovníci druhého žalovaného tehdy podle veškerých bezpečnostních předpisů správně předávali informaci označenou ve stupni důvěrné, předávali ji protokolárně Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, ani v tomto žádný protiprávní postup shledán nebyl.

Jen pro úplnost soud dodává, že tak, jak jsou formulovány omluvné výroky v žalobním návrhu u obou žalobců, muselo by se po skutkové stránce jednat skutečně o omluvy za to, co bylo zveřejněno ve smyslu zveřejnění v médiích. Po skutkové stránce tedy navrhované omluvy, resp. způsob jejich realizace, nekorespondují s označeným neoprávněným zásahem. Pokud totiž k neoprávněnému zásahu mělo dojít již předáním zprávy členům Výboru pro obranu a bezpečnost, tedy nikoli široké veřejnosti, bez ohledu na to, zda byli či nebyli označeny na stupni utajení důvěrné, pak by tomu nemohlo korespondovat zveřejnění omluvy v médiích, jak se žalobci domáhají.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. Prvnímu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly; druhému žalovanému pak za zastoupení advokátem, kterému náleží paušální odměna 15.000,-Kč dle § 6 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 484/2000 Sb., paušální náhrada nákladů za tři úkony po 300,-Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., vše včetně 20% DPH. Celkem tedy 19.080,-Kč, každý ze žalobců je pak povinen zaplatit právnímu zástupci druhého žalovaného částku 9.540,-Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 10. ledna 2010

JUDr. Jaroslava Lobotková, v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Bláhová

Bláhová

